

1

Ik zat thuis in Norwich feitjes te stampen over Pete Best, de vergeten eerste drummer van The Beatles, toen er rechtsonder in mijn scherm een e-mail verscheen.

van: angelina.brown@tpg.com.au

Hoi

Dat was alles. Hoi. Na tweeëntwintig jaar, waarvan twintig zonder enig contact, besloot Angelina Brown, mijn Eerste Echte Liefde, zomaar vanuit het niets mijn leven te veranderen en 'Hoi' te schrijven.

Het moment werd gemarkeerd door een liedje. 'My Sentimental Friend', een hit van Herman's Hermits uit 1969, galmde door mijn hoofd, dankzij de koptelefoon die ik droeg. Dat nummer zou nu een plekje krijgen in de jukeboxmusical van mijn leven, met die zin: 'There's the girl I once knew, who broke me in two.' Het was geen Wordsworth, maar toch toepasselijk genoeg om me aan de afzender te herinneren toen de mail binnenkwam.

Was dit de eerste keer dat ze weer aan me dacht, dat ze haar gedachten liet afdwalen naar de tijd toen 'Like a Prayer' boven aan de hitlijsten stond, dat ze zich afvroeg wat er eigenlijk was geworden van die jongen uit die bar in Melbourne op wie ze ver-

liefd was geworden? Had ze gewoon wat door haar lijst van contactpersonen gescrold en zich terloops afgevraagd: hoe zou het nu met hem zijn?

Klik op Adam Sharp, typ drie letters. VERSTUUR.

Er moest meer achter zitten. Ten eerste zou ik niet tussen haar contactpersonen staan. We hadden geen contact meer gehad sinds de uitvinding van e-mail.

Haar e-mailadres leek te suggereren dat ze nog in Australië woonde. Ik keek op de Wereldklok-website: 13:15 uur in Norwich was kwart over twaalf 's nachts in Melbourne. Was ze dronken? Had ze Charlie verlaten? Had hij haar verlaten? Misschien waren ze vijftien jaar geleden al uit elkaar gegaan.

Ze gebruikte nog steeds haar meisjesnaam. Dat verbaasde me niet. Die had ze de eerste keer ook aangehouden.

Ik wist bijna niets over Charlie, niet eens zijn achternaam. In mijn gedachten had hij dezelfde achternaam als zij. Charlie Brown. Dat kleine, kale stripfiguurtje met zijn honkbalhandschoen: 'Het is een hoge bal, Charlie Brown. Mis hem niet, Charlie Brown.' In het echte leven was ik degene die had gemist.

Op een avond, na een paar biertjes, had ik haar gegoogeld. Ik was niet ver gekomen. Angelina had dezelfde naam als een lid van de commissie Gelijke Behandeling en een krantencolumniste, en het was te moeilijk voor mijn beschonken brein om haar terug te vinden tussen de rechtszaken en columns. Tenzij ik op afbeeldingen zocht. Ik had mezelf tegengehouden. Angelina was een verslaving, of dat was ze geweest, en de enige manier om van een verslaving af te komen was geheelonthouding.

Misschien. Het was al lang geleden. Iedere alcoholist wil bewijzen dat hij is genezen. Na een vaste relatie van twintig jaar zou ik toch heus wel een paar e-mails kunnen uitwisselen met mijn ex-geliefde, die weer contact met me had gezocht.

Misschien was ze wel ongeneeslijk ziek en wilde ze alles net-

jes afhandelen. Die gedachte kwam vast voort uit het gesprek met mijn moeder tijdens het ontbijt. Misschien wilden Charlie en zij wel gewoon wat vakantietips voor Noord-Engeland: 'We zoeken een koude, ellendige plek om even aan die eeuwige zonschijn te kunnen ontsnappen.' Wat zei het over mijn relatie met Claire als ik me te onzeker voelde om op zo'n onschuldig bericht te reageren?

Ik liet Angelina's mail liggen tot 's avonds. Toen Claire thuis kwam, was ik nog steeds mijn opties aan het afwegen. Al roepend voerden we een gesprek, ik vanuit mijn werkkamer, zij onder aan de trap, maar ik zag haar al voor me in haar grijze, belangrijke-vergadering-pak met groene sjaal en hoge hakken die haar een respectabele lengte van 1.62 meter gaven.

'Sorry. Vergadering liep wat uit. Eten ruikt lekker.'

'Jamie Oliver. Kipstoofschotel. Ik heb mijn deel al op.'

'Glas wijn?'

'Lekker, er staat nog een open fles in de koelkast.'

'Hoe is het met je moeder?'

'De uitslagen zijn nog niet binnen. Ik geloof dat ze een beetje bang is.'

'Heb je haar de groeten gedaan?'

'Vergeten.'

'Adam... jammer. Heb je Elvis eten gegeven?'

'Anders had je dat al wel gemerkt.'

Dat was een goede samenvatting van de relatie die Angelina's e-mail misschien op de proef zou stellen. Ons huishouden was een goedgeoliede machine. We maakten geen ruzie, we aten samen in het weekend, we zorgden voor elkaar. Goede vrienden. Daar worden geen liedjes over geschreven, maar er valt veel voor te zeggen. We hadden het beter voor elkaar dan mijn pubquizteamgenoot Sheilagh en haar man Chad, die voor

iedereen zorgden behalve voor elkaar. Of onze vrienden Randall en Mandy, die in een hevige strijd om de voogdij over hun ivftweeling waren verwickeld, met slachtoffers van San Jose tot Liverpool. Of mijn ouders, wat dat betreft.

Maar de afgelopen jaren was de resterende romantiek tussen ons langzaam verdwenen. Twee maanden eerder had ik een eenpersoonsbed voor in mijn werkkamer gekocht, zogenaamd vanwege mijn gesnurk en omdat Claire haar slaap nodig had, want ze had veel aan haar hoofd met de mogelijke verkoop van haar softwarebedrijf. Ons seksleven was samen met mij uit de slaapkamer verdwenen, maar ik miste het niet zoveel als ik had verwacht. Ik wist niet of ik daar nu blij mee moest zijn of niet.

Onze situatie verschilde waarschijnlijk niet veel van die van andere stellen van onze leeftijd. Het zou te ver gaan om eventuele gebreken af te schuiven op een relatie die tweeëntwintig jaar eerder was stukgelopen. Ik dacht niet aan Angelina wanneer ik me in een databaseprobleem verdiepte, of me probeerde te herinneren hoe de zanger van de Bonzo Dog Doo Dah Band heette, of Claire een kus op haar voorhoofd gaf als ze naar haar werk ging. Ik dacht alleen aan haar als ik naar muziek luisterde of sporadisch een liedje op de piano speelde. Tijdens die paar minuten of uren was ik weer terug in 1989.

Ik speelde in een bar – niet een pub, een bar – in Melbourne, op de eerste verdieping van een gebouw aan Victoria Parade in de wijk Fitzroy, vlak bij het centrum. Het was een van de weinige tenten die tot laat openbleef, en de bar trok een mengeling van yuppies en babyboomers. In die tijd was een babyboomer nog iemand die vlak na de oorlog was geboren, niet iemand zoals ik die bijna twintig jaar later ter wereld was gekomen.

Op de meeste avonden waren de babyboomers in de meerderheid, dus mijn uitgebreide jarenzestig- en zeventigereper-

toire kwam goed van pas. Aan het begin van de avond druppelde er een gestage stroom klanten binnen, maar het werd pas druk als de restaurantgangers en de overblijvers uit andere pubs hun paraplu's uitschudden, hun winterjassen en wollen mutsen aan de kapstok hingen en een ijskoud pilsje bestelden. Het was begin juli, hartje winter, en Australië had zijn belofte van zonnig oord nog niet ingelost.

De tent zou geen prijzen winnen voor de inrichting. Het had een bar met acht tot tien krukken, een tiental tafeltjes, een paar leren banken, en de muren waren versierd met oude filmposters. Ze serveerden geen echte maaltijden, alleen borrelhapjes. Maar als het eenmaal volstroomde en er meer bargasten stonden dan zaten, zorgden het rumoer en de rook voor meer dan genoeg sfeer.

Ik was inmiddels drie weken in Australië. Een verzekeringsmaatschappij was een nieuw databasesysteem aan het invoeren en ik had een consultancyklus van vijftien maanden binnengesleept die me naar verschillende vestigingen over de hele wereld zou brengen. Ik was zesentwintig, amper vijf jaar afgestudeerd als informaticus, en liftte mee op een golf van technologische ontwikkelingen die de oudjes van in de dertig hadden gemist. Informatica was mijn manier om aan mijn eenvoudige achtergrond te ontsnappen, nadat ik de logischere optie van rockster worden had opgegeven.

Toen ik tijdens mijn eerste week in Melbourne met een paar collega's was meegegaan naar de bar om te vieren dat een van hen vader was geworden, had ik een paar liedjes op de piano gespeeld. Ik weet nog dat ik 'Walk Away Renée' speelde ter ere van de pasgeborene, omdat die zo was genoemd. De barman, een onbehouwen type genaamd Shanksy, gaf me een halve pint – een pot – bier. Ik bedankte hem voor het mogen spelen op de piano en hij zei: 'Wanneer je maar wilt, *mate*.'

Daar hield ik hem aan en de bar werd mijn sociale leven. Shanksy gaf me gratis drankjes en ik zette een fooienpot op de piano. Ik verdiende er aardig mee, maar ik deed het niet voor het geld. Mijn gewone baan betaalde goed en ik ontving een onkostenvergoeding waarmee ik een loft boven een vegetarisch restaurant aan Brunswick Street kon betalen, op vijftien minuten met de tram vanaf mijn werk en tien minuten strompelen vanaf de bar.

Ik raakte vertrouwd met de piano. Hij was van het Australische merk Beale, oud, maar met een mooi geluid, en er stond zelfs een microfoon en een kleine versterker bij. Op weg naar mijn werk of na mijn rondje hardlopen in de ochtend kwam ik vaak even langs om de schoonmakers met mijn toonladders te verblijden.

In de avonden maakte die piano een groot verschil. Anders zou ik maar een eenling zijn geweest die zijn eigen drankjes moest betalen, zonder reden om iemand aan te spreken of door iemand aangesproken te worden. En met veel te veel tijd om na te denken over die grote leegte in mijn leven.

Ik had haar niet zien binnenkomen. Ik zag haar pas toen ze naar de piano liep: in de twintig, schouderlang donkerbruin haar met een lichte huid, hooguit 1.70 meter inclusief hakken. In een stad die zich collectief in het zwart kleedde, droeg zij een witte wollen jurk met hoge laarzen.

Ze had een roze cocktail in haar hand. Officieel was het ook een cocktailbar, maar dit was Australië, dus de meeste mensen dronken bier, wijn en simpele mixdrankjes, tenzij ze shotjes achteroversloegen: B-52's en Flaming Lamborghini's. De verzameling sterkedrank achter de bar was meer voor de sier en Shanksy's cocktailrepertoire was beperkt. Maar vanavond had hij een roze klaargemaakt. Met een kers en een parasolletje.

Ik speelde 'Brown Eyed Girl' van Van Morrison en zij kwam bij de piano staan, dichtbij genoeg om mijn aandacht te trekken, nippend van haar cocktail.

Toen ik klaar was, applaudisseerde ze, liep naar me toe en vroeg: 'Ken je "Because the Night"?'

Ik kreeg de kans haar wat beter te bekijken en werd gegrepen door haar ogen: groot en bruin, met onder de rechter een streep uitgelopen mascara tot halverwege haar wang.

Meestal valt parfum me alleen op als iemand het net heeft opgedaan. Misschien had ze dat ook, want de geur was sterk en duidelijk. Voor de volledigheid: het was Obsession van Calvin Klein. Sindsdien kan ik die geur van twintig passen afstand ruiken. Als een vrouw de bus in stapt, pik ik het meteen op, samen met alle bijbehorende herinneringen. Als de madeleines van Proust.

'Dat nummer van Patti Smith,' zei ze, terwijl ik me ondertussen afvroeg of ik iets over de mascara moest zeggen.

'En Bruce Springsteen.'

'Pardon?' vroeg ze lachend.

'Bruce Springsteen. Ze hebben het samen geschreven. Springsteen heeft het nooit zelf opgenomen, maar het staat wel op zijn livealbum.'

'Bruce Sprengstien, *eh, laddy?*'

Haar impressie van mijn accent leek eerder op dat van iemand uit Glasgow dan Manchester, maar het ging gepaard met een stralende glimlach.

Ik keek haar zogenaamd beledigd aan.

'Sorry,' zei ze. 'Ik wilde niet onbeleefd zijn. Maar ik vind je accent echt geweldig.'

Ik besloot het risico te nemen zelf onbeleefd te zijn en streek met mijn vinger over mijn linkerwang.

Er volgde een woordeloos gesprek waarbij we ieder over ons

gezicht streken, knikkend en lachend tot ze de boodschap begreep, haar vinger natmaakte, over de verkeerde wang wreef en er toen in slaagde de streep op de juiste wang nog verder uit te smeren.

‘Wacht even,’ zei ik en ik liep naar de bar, waar een stapel papieren servetten lag. Toen ik terugliep, besefte ik dat het wel erg stil was geworden, en niet alleen omdat de pianospeler even pauze had genomen. Iedereen – van Shanksy achter de bar tot het stel dat in de deuropening stond met hun jas nog aan – keek naar mij. Naar ons. Ik had er geen behoefte aan om dit toch vrij intieme moment met iedereen te delen, en ook niet om de aandacht te vestigen op het feit dat ze misschien wel had gehuild.

Ik snoot mijn neus in het servet, stopte het in mijn zak en ging weer achter de piano zitten.

‘Goed, “Because the Night”, toch?’

Ze veegde over haar wang met de rug van haar hand en keek de bar rond.

‘Zo is het wel goed,’ zei ik. ‘Het meeste is weg.’

‘Vind je het erg als ik het zing?’

Over het algemeen is het antwoord op ‘Mag ik met de band meezingen?’ een beleefd ‘Nee’, een antwoord gebaseerd op ervaring en het advies van mijn vader. Hij zei altijd dat hij de strikte regel hanteerde dat niemand, maar dan ook echt niemand, mocht meezingen of -spelen met zijn band van dat moment.

‘Ook al komt Eric Clápton binnen en vraagt of-ie mag meespelen, dan nog zeg ik dat-ie moet opdonderen. Want als de barman besluit dat-ie hem beter vindt dan ons, dan mag Clapton daar voortaan optreden en hebben wij niks te eten.’

Hij had deze les over werkzekerheid zo vaak herhaald dat het, ondanks de onwaarschijnlijkheid dat meneer Clapton genomen zou nemen met het publiek en de financiële beloning van

de King's Head in Manchester, binnen onze familie uiteindelijk als een waargebeurd verhaal werd verteld.

'Wist je,' zei mijn moeder dan, 'dat je pa ooit eens tegen Eric Clapton heeft gezegd dat-ie kon opdonderen – sorry voor m'n taalgebruik, maar dat zei die – zodat-ie zelf aan het werk kon blijven? Da's een goeie les.'

Maar al had mijn vader tegen God zelf gezegd dat hij kon 'opdonderen', ik durfde te wedden dat zijn reactie op de jonge vrouw met de grote, bruine ogen hetzelfde zou zijn geweest als die van mij, zelfs zonder de druk van een bar vol mensen die vol verwachting toekeken.

'Welke toonsoort?'

Ze deed het niet slecht en het publiek was dol op haar. Ik bedoel, echt dól op haar. Ze zong zuiver en ze ging er helemaal voor, maar het was een sexy liedje en ze leek meer op Olivia Newton-John dan Debbie Harry, of Patti Smith.

Maar wat wist ik er nou van? Ze kreeg een staande ovatie en er werd om meer geroepen. Na één optreden van vijf minuten lag het hele publiek aan haar voeten, en ik had daaraan bijgedragen. Ik had geen idee wat hier aan de hand was.

'Wil je nog iets zingen?' vroeg ik.

“Daydream Believer”?’ Ze lachte. ‘Die zanger heeft toch hetzelfde accent als jij? Davy Jones?’

Ze had goede oren. En een indrukwekkende kennis van oude popmuziek.

'What number is this, Jim?' deed ik Davy Jones na.

Weer die glimlach: 'Seven A.'

Een zeer indrukwekkende kennis van oude popmuziek.

'Ken je "Both Sides Now"?' vroeg ze.

'Nooit van gehoord.'

Ik speelde de intro. Dit zou niet zo spannend worden als net, toen ze op een meter afstand hees vroeg: 'touch me now'. Maar

het liedje van Joni Mitchell kwam waarschijnlijk dichterbij in de buurt bij wat haar zangleraar haar zou aanraden, en ze zong het heel aardig.

Ze had de coupletten over kijken naar de wolken en naar de liefde al gezongen en wilde net beginnen aan het couplet over kijken naar het leven toen een norse, gedrongen man in een blauw streepjespak met rode bretels en gel in zijn haar naast haar kwam staan, brandend van ongeduld. Hij was een jaar of vijfendertig en onnatuurlijk knap, à la Michael Douglas als Gordon Gekko in *Wall Street*.

Ik speelde het laatste refrein nog een keer, waar hij op reageerde met een boze blik en samengeperste lippen, voor het geval dat zijn over elkaar geslagen armen de boodschap niet duidelijk genoeg overbrachten. Zodra ze de laatste regel had gezongen, gooide hij een muntje in de fooienpot. Ik rondde het nummer af en dacht dat het hiermee wel klaar was. Gordon Gekko liep al weg, maar mijn zangeres bleef staan waar ze stond, vlak naast me.

‘Ken je “Angel of the Morning”?’ vroeg ze.

Ik sloeg een A-akkoord aan en keek vragend op om te checken of de toonsoort goed was, want die lag volgens mij aan de bovengrens van haar bereik. Als reactie zong ze de eerste regel a capella.

Ik begon automatisch met mijn hiel te tikken om de maat te tellen. Als je met je tenen tikt, zit het ritme alleen in je voet. Tik je met je hiel, dan voel je het door heel je lichaam. Ik voelde wel meer dan dat. Ze legde haar hand op mijn schouder en tikte zachtjes mee op de maat. Aangezien we niet alleen publiek voor ons hadden, maar overal om ons heen, was het een buitengewoon intiem gebaar, waarmee ze leek te zeggen: het kan me niet schelen wie het ziet, we doen het gewoon, jij en ik, en bedankt dat je er voor me bent en aan mijn kant staat.